

[Kaj Andresen.]

drer løsningen af denne opgave, og vi vil i hvert fald gerne se på de låne- og tilbudsmuligheder, der er.

Det er også udmærket, at boligministeren har villet inddrage grundejere og lejere i arbejdet med sanering og modernisering. Ministeren nævner byfornyelsesråd og moderniseringsnævn. Det ville derfor være interessant at høre, om der i de forhandlinger, der er ført, er opnået resultater, og om ministeren kan bekræfte eller afkræfte, at forhandlingerne mellem de to organisationer er gået i stå.

Så er der saneringsselskaberne. Det er jo noget nyt, at forslaget åbner mulighed for at danne saneringsselskaber. Hvis det virkelig lykkes at få oprettet sådanne selskaber — og der er jo noget, der tyder på, at såvel et selskab oprettet af grundejerne som et socialt saneringsselskab er under forberedelse — så tror jeg, det vil være værdifuldt. Hvis saneringsselskaber her i landet kan bidrage til at løse i hvert fald visse saneringsopgaver på samme måde eller på lignende måde, som det f. eks. er sket i Göteborg — og boligudvalget har jo haft lejlighed til at studere arbejdet i marken — så vil det være et godt supplement til det arbejde, der udføres eller bør udføres af kommunerne. Det kan måske navnlig betyde, at en ekstra sagkundskab på det boligmæssige, det byggemæssige og det tekniske område kan tilføres saneringsarbejdet. At det vil være af betydning, ved jo alle, der har haft med disse ting at gøre. Ofte er arbejdet blevet sinket på grund af mangel på sagkyndig bistand.

Jeg vil gerne her sige, at succesen for saneringsselskaberne vil være betinget af et meget nært og godt samarbejde med kommunerne. Skal saneringsarbejdet fremmes og fremskyndes, er det også nødvendigt konsekvent at sikre både de små og de større saneringsplaner gennemførelse, og jeg vil derfor med tilfredshed notere mig, at regeringen i forslaget har bevaret den gældende ekspropriationsbestemmelse, hvor det drejer sig om gennemførelse af en saneringsplan.

Uden den ville hverken kommune-, ejerlavs- eller saneringsselskabssanering kunne sikres gennemført.

Jeg tør måske i den forbindelse udtale håbet om, at en konservativ modstand mod ekspropriation til boligformål dermed er lagt på hylden, så vi også i anden lovgivning kan få gennemført en kommunal ekspropriationsret, når det gælder boligformål eller byplan.

Jeg vil derefter vende mig til det andet hovedproblem. Dette var rammerne for saneringen, det andet hovedproblem er efter min opfattelse genhusningen.

Det kan næppe bestrides, at saneringens for ringe omfang i meget høj grad skyldes dens helt afgørende sammenhæng med genhusningen, altså med fremskaffelse af erstatningsboliger. Det er, synes jeg, også forståeligt, at kommuner med et stort løbende boligproblem med mange boligsøgende har kviet sig ved i stort omfang at sanere og reducere den bestående boligmasse, når man ikke har kunnet være sikker på et ekstra kontingent af erstatningsboliger. Man har ganske vist i det storkøbenhavnske område haft en fælles pulje på 25 pct. af nybyggeriet, der stilles til rådighed for saneringsramte m. fl., men det betyder jo dog, at disse boliger, disse lejligheder til gengæld går fra andre boligsøgende. De senere års stærkt øgede boligbyggeri, hvor vi jo i hvert fald ved, at i 1967 fuldførtes ca. 45.000 nye boliger, har selvfølgelig bedret mulighederne en del.

Den tidligere regerings plan var, som man vil vide, at man i god tid parallelt med saneringsarbejdet skulle sætte et særligt erstatningsbyggeri i gang efter retningslinjer som for det almennyttige byggeri, og at denne saneringsskvote skulle finansieres over bolig- og byggefonden. Det er der nu ingen muligheder for med den nedskårne boligfond, og det må jeg beklage.

Det er naturligvis et fremskridt, hvis der med de foreslåede lovændringer kan opnås et øget saneringsarbejde over en kortere procedure, storsanering, saneringsselskaber